

ligge saaledes, at det bliver en historisk Kendsgerning, at i det Aar 1898 har Ministeriet i Danmark brugt 520,000 Kr. af Statskassen, uden at der enten fra det ene eller det andet Ting er udtalt nogen Billigelse deraf. Med andre Ord, det høje Ministerium har Folketingets Misbilligelse deraf, og det høje Ministerium har ikke faaet Landstingets Billigelse deraf. Saa spørger man sig selv: Skal det da være Lov og Ret her i Danmark, at et Ministerium saaledes kan tage Penge, uden at det, naar det bliver forkastet i det ene Ting, bliver bragt frem i det andet, og derved givet Tingene den Lejlighed, som Grundloven foreskriver, til, naar der opstaar Meningsulighed, at forhandle paa grundlovmæssig Maade ved, at Lovforslaget til Slutning kommer til Behandling i et Fællesudvalg. Naar den ærede Minister er overbevist om, at han har handlet rigtig, maa han ogsaa føle sig overbevist om, at naar Sagen virkelig kommer til Forhandling mellem de to Ting og bringes til det sidste Stadium, vil han ogsaa være i Stand til at overbevise os om, at det er rigtigt, hvad han har gjort, men det vil han ikke. (Munterhed). Ærede Medlemmer synes at mene, at det er en fuldstændig Umulighed at overbevise om, at Ministeren har handlet rigtig. Ja, det er meget muligt, hvis det er Opfattelsen, kan man forstaa Stillingen, men det er formentlig ikke den ærede Konseilspræsidents Opfattelse. Faktum bliver altsaa det, at de konstitutionelle og grundlovmæssige Former, der ere foreskrevne, aldeles ikke blive iagttagne. Nu kan man jo sige: Ja, men hvad skulde det føre til at behandle Sagen anderledes? Man kan mene, at selv om Sagen gik til Fællesudvalg, endte det dog med en forskellig Votering i det ene og det andet Ting. Meget muligt, men saa maatte Ministeriet alligevel finde paa en Udvej, saa maatte Ministeriet se at faa en midlertidig Ordning; den Sag kan ikke saaledes passere, uden at den bliver behandlet af Lovgivningens Faktorer. Og kan Ministeriet ikke faa Folketingets Sanktion, og tør Ministeriet ikke æske Landstingets Sanktion til en saadan ekstraordinær Foranstaltning som denne, at bruge 520,000 Kr. af Statskassen, saa har Ministeriet den Udvej, som vi alle sammen have, naar vi have indladt os paa noget, som vi ikke kunne faa billiget: vi kunne gaa vor Vej, og det kunde Ministeriet gøre. Ministeriet gør i Virkeligheden ikke andet, end hvad det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) sagde: Ministeriet siger, vi have Rigsretten, lad Folketinget prøve

paa at anvende Rigsretssag. Dertil er at sige, som vi alle vide, at Rigsretten er væsentlig en kriminel Domstol, den skal blot udtale en Straffedom, og der kan jo mulig være mange Grunde, hvorfor der ikke idømmes Straf, men det egentlig konstitutionelle, finansielle Princip om, hvorvidt man har haft Hjemmel til en Pengeudgivelse, faa vi naturligvis ikke ved Rigsretten. Det er det, Ministeriet skulde have fra Rigsdagen, og det kan det ikke faa i Folketinget og forsøger ikke en Gang paa at faa i Landstinget.

**Konseilspræsidenten (Hørring).** Naar det ærede Medlem (Oct. Hansen) har bebrejdet mig, at jeg ikke har villet give det høje Landsting Lejlighed til at udtale sig om den her omhandlede Sag og saaledes afskar Landstinget fra at udtale sig derom, maa jeg minde det ærede Medlem om, at Grundloven selv anviser Vejen, ad hvilken en saadan Udtalelse kan fremkomme, nemlig naar det paagældende Statsregnskab kommer til at foreligge Rigsdagen til Beslutning; saa kommer Sagen for heroppe i det høje Landsting. — Det ærede Medlem dvælede meget ved Muligheden af at komme til en Overenskomst med Folketinget, saafremt man her paa ny optog Posten paa Tillægsbevillingsloven, men jeg henviser til, at Forholdet er jo ikke aldeles rent og klart, idet nemlig Folketinget ikke har afventet, at Tillægsbevillingsloven fremkom med denne Post opført paa § 26, men at Tinget den 26de Oktober forrige Aar har taget ensidigt sin Stilling til denne Sag gennem den af det vedtagne Beslutning.

**Oct. Hansen:** Det er altsaa den ærede Ministers Opfattelse, at naar saadan en uhjemlet Anvendelse af Penge foreligger, skal der ventes, til Statsregnskabet en Gang kommer til Behandling, saa vil hvert enkelt Ting kunne udtale, om det skal passere eller ikke. Blive de ikke enige i deres Udtalelser, betyder Voteringen jo ikke meget, men der skal altsaa gaa det meste af to Aar, maaske tre Aar, hen, inden denne Pengeanvendelse kan blive paataalt fra Rigsdagens Side. Den ærede Minister ved slet ikke i dette Øjeblik, om denne Pengeanvendelse er billiget her i dette høje Ting eller ikke. Jeg tvivler ikke paa, at dette Ministerium, som jeg — det behøver jeg vel ikke at sige, men jeg tillader mig dog at sige det — anser for hæderlige Mænd og hæderlige Politikere, har handlet efter bedste Overbevisning om, hvad der tjente til